

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

august 2026 nr 130

SÕNA

Ma nägin püha linna, uut Jeruusalemma, taevast Jumala juurest alla tulevat, valmistatud otsekui oma mehele ehitud mõrsja.

Ilm 21:2

MÕTE

Teadagi on kõik pruudid ühegi erandita väga ilusad. Seepärast Nägija Johannes kasutabki kõige uuksloomise kohta sellist võrdpilti. Ta püüab edasi anda usku sellesse, et see elu ja see maailm siin ei ole veel kõik, vaid meid lastakse osa saada ka tulevasest.

August on küpsemise ja viljade koristuse aeg. Kandkem hoolt oma koguduse kooskäimiste eest: see on hea väetis hea vilja küpsemisele meis enestes.

PALVE

Hea taevane Isa! Lase meiski heal viljal kasvada ja küpseda ilma ühegi erandita! Aamen

Augustikuus tähistab kogu Eesti taas Taasiseseisvumise päeva ja sel pidulikul puhul on sobilik meenutada ühte Eesti riigi peaministritest-August Reid. Ta sündis 22. märtsil, 1886, Viljandimaal, Kurla külas.

Alghariduse sai Rei kodust, seejärel jätkus tema haridustee Pilistvere kihelkonnakoolis, Tartu Aleksandri Gümnaasiumis ning Peterburi Ülikooli õigusteaduskonnas, kus ta õppis juristik.

August Rei oli Eesti Asutava Kogu liige, diplomaat ja ka peaminister. Võiks öelda, et ta oli eestluse hoidja ajaloo kõige pöördelisematel aegadel. Siit edasi võiks ju mõelda, et Eesti iseseisvus ei olnud ka Rei jaoks midagi iseenest mõistetavat. Rei mõistis, et iseseisvus võib mõnikord väga habaras olla ja selle püsijäämise nimel tuleb kõigil palju pingutada.

Rei pooldas juhtimises parlamentaarset demokraatiat ja seisis kõigi kohalike külaseltside ja koolide huvide ning tegutsemise eest. Peaministri ametis oli ta ka üks Rahvusnõukogu asutajatest.

20 august on Eestile taas tähtis pidupäev. Elulätte toimetused kutsuvad kõiki oma lugejaid sel päeval palvetama oma maa ja rahva püsijäämise eest. Siis on tugev terve riik, rahvas ja selle vaimsus.

Ole hoitud, armas Eesti!

Taasiseseisvumispäev

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KARIN-KRISTEL HANSSON. VANAVABRIKU LUGEMISKLUBI

PILK AJALUKKU

ESIMENE KOHTUMINE JA PÄRNAÕIETEE

Astrid oli ootusärev, kui Ploompuu juhatas pastoraadi väikesesse saali neli eakat naist ja juba vana tuttava pensionil kooliõpetaja härra Helmut Tungla. Noor naine pani tähele, et Tungal oli tunduvalt paremas tujus, kui päeval, mil ta lugemisklubi kohta küsis mas oli käinud. Noor naine ohkas kergendunult.

Ploompuu pidas lühikese tänupalve, kõhatas siis ja alustas: “Head, kohaletulnud! Meie esimene kohtumine Vanavabriku lugemisklubis võibki täna teoks saada. Täna kõiki kohaletulnuid. Raamatud teadupärast ei ole mitte üksnes head meelelahutajad. Raamat võib olla ka tõeline sõber ja pakkuda lohutust ning tuge.”

“Õpetajahärra, mina alles ülelele lõpetasin Tammsaare “Kõrboja peremehe.” Mis ma vana inimene ikka muud pikkadel õhtutel teen, kui aga loen. Pojapoeg ülele ka ikka, et ära loe nii palju, mamma, aga mina mõtlen hoopis, et tänapäeva noored loevad väga vähe. Ja see on probleem. Annan siis omalt poolt vähegi eeskuj u, kus aga saan.”

Ploompuu noogutas ja lisas: “Just täpselt, Vilma! Üsna sellepärast saigi meie tänane esimene kohtumine tehtud. Ma ise küll olen rohkem populaarteaduslike raamatute lugeja, kuid armastan ka näiteks luulet ja haikusid.”

Vana füüsikaõpetaja, kes oli seni vait olnud, pani käd rinnale vaheleti, enne kui kõik laua ümber pandud toolidel istet võtsid. Tungal istus kõhatades esimesena, seejärel tegid seda ka kõik ülejäännud:

“Ma tahan ütelda, et raamatute raamat on ikka piibel ja kõige muu lugemine on puhtalt maitseküsimus, kui muidugi mõned väga head vanad füüsikaõpikud välja arvata. Sest elekter tuleb teadupärast ikka seinakontaktist ja inimene teab, et see on olemas. Näha on seda muidugi ainult siis, kui lülitit kasutada.”

Astrid muigas korraks ja lõi silmad maha.

“Täna tahame aga oma esimesel kokkusaamisel peatuda Heli Künnap i teostel. Ta on kirjanik, kes käsitleb inimsuhteid selle argises tähenduses. Tema tegeleskujud on tugevad, tahtejõulised mehed, naised. Künnap hindab väga kõrgelt oma loomingus traditsioonilisi pereväärtusi. Oma sarjas “Mõni minut romantikat” käsitleb ta meeste ja naiste omavahelist läbisaamist ja küsib tihti läbi naispeategelase elu suuri küsimusi. Kas keegi kokkutulnutest on temalt midagi lugenud?”

Kuulajad, peale Astridi, raputasid kindlalt pead. Tüdruku meelest oli see hästi kummaline, et ehkki Astrid teadis Nõgesnõmme rahvamajas olevat väikese raamatukogu, oli see avatud vaid kahel päeval nädalas! Tüdrukut kurvastas see väga. Et kurbi mõtteid meelest pühkida, kallas ta tassidesse välja pärnaõietee ja jagas need kohaletulnutele laiali. Ja kohe pöördus ka Vilma s nimetat u noore naise poole:

“Kas noor neu on äkki kirikuõpetaja sugulasi? Linnast või?” küsis ta Astridilt tänuga teetassi vastu võttes.

“Jah. Vennatütar.”

“Või nii, et vennatütar? Vaat aga, kui kena. Kas sa näed, Aimekene, on ikka tore, kui noori inimesi kah veel usu juurde tuleb.”

Ploompuu kõhatas. Seejärel ja jätkas Künnap i teoste tutvustamist. Luges ette mõned romaanide ja jutustuste pealkirjad ja soovitas neid isegi raamatukokku küsima minna.

“Ma tahan ikkagi ütelda, et ilukirjanduse lugemine nagu ma ennist mainisin, on lugeja enda valik. Tammsaare kõigile muide ei istugi, sest tema oli teadupärast realist. Laused mõnikord pikad ja lohisevad, sest ta alati palju korraga ära ütelda tahtis.” Helmut Tungla silmad särasis seda öeldes ja ta vaatas

kõhatades kogu aeg Astridi poole. Neu arvates oli see hästi tobe, aga kuna kõik istusid nii väärakalt, ei sõandanud ka tema midagi öelda ja põrnitses tõsisel ilmel vaid oma teetassi. Ja ootamatult saigi nende esimene kohtumine raamatuklubis edukalt lõpule. Ploompuu tänas veel kord kokkutulnuid ja saatis nad viisakalt välisukseni.

Samal ajal lipsas Astrid vaikselt oma tuppa ja istus kergelt hingeldades metsarohelise päevatekiga voodile. Ta näppis mõtiskledes selle narmaid ja tundis mingit seletamatut vastumeelsust vana pensionärist õpetaja vastu. Ometi ei osanud noor naine kuidagi ära mõistada, millest säärane vastumeelsus oli tekkinud. Põlvkondade vahe äkki? Kadunud isa oli tihti tütrele rääkinud keerulistest suhetest Astridi vanaemaga. Kuid see jutt tundus Astridile nüüd kuidagi kauge ja võõrana. Ta lihtsalt ei saanud aru, milles seisenes see kõik, et mõne inimesega oli vestlust alustada kergem, kui mõne teisega. Kas põlvkondade vahelised arusaamad olid siis nii muutunud või oli pigem tema ise muutunud? Muutumine ei saa ju ometi toimuda hetkega. Samas teadis Astrid täpselt, mis talle kooliski õpetajate juures ei olnud meeldinud ja selleks oli ülevoolav rääkimisehimu. Õpetajad rääkisid õpetajate toas ning kooli koridorides. Lisaks kõigele võttis mõni väike jõmm endale õiguse ronida trepi käsipuule ja katsetada sealt tagumik ees, alla sõita, endal selline õnnelik nagu peas nagu oleks just täna tema sünnipäev hommik ja temal kingitus veel saamata.

Muidugi ei tähendanud see praegu, koolivaheajal, Astridi jaoks kuigi palju. Noor naine teadis, miks oli ta tegelikult onule koolivaheajaks külla sõitnud. Küllap see teatud sorti põgenemine ju oli. Põgenemine suurlinna elu ning leinamõtete eest. Kusujuures Astridi nägemus suvedest Nõgesnõmmel oli nüüd väga tugevasti muutunud ja seda põhjusel, mida ta oli juba paar nädalat oma hinges kandnud. Naine ise nimetas seda hingeliseks tühjuse sesisuniks, mis kuidagi asu ei andnud ja ikka ja jälle küsimustega kirikuõpetajast onu juurde pöörduma sundis. Ploompuu võis ju ka vabalt asjadele hoopis teisiti vaadata. Seda Astrid ei teadnud. Hirmutas teda pigem suurtele küsimustele vastuseid saades, avastada midagi, mille muutmiseks ei ole tal sisemist jõudu. Ja võimendas see ju tema sisemist mässu mitmekordselt.

Järgneb...

Me mõtleme harva selle peale, mis meil on, kuid oleme peaaegu pidevalt mures selle pärast, mida meil pole.

Arthur Schopenhauer

1739 aastal ilmunud emakeelne Piibel pani aluse rahvuslikule identiteedile ja eesti kirjakeelele. II osa

Loomulikult mõistsid ka Eesti Kirjameeste Seltsi liikmed Piibli kättesaadavuse vajalikkust maarahvale.

Esimene täielik eestikeelne piiblitõlge ilmus 1739 aastal Jüri kiriku õpetaja Anton Thor Helle tõlgituna. Selle töö juures oli Hellel muide mitmeid abilisi, neist peamine juba 1715. aasta Uue Testamendi ja evangeeliumite tõlkimisel osalenud, Eberhard Gutsleff.

Osaliselt uuesti tõlgitud ja tugevasti toimetatud, oli piiblitõlge oma aja kohta tubli keeleline suursaavutus, mida kiitis ka kirjanik Tuglas, öeldes: "Ma usun, et Piibel maakeelde tõlkimisel palju oma keele ilust mitte ära ei kaotanud. Ta leidis tõlke olevat kammitsemata ja talupoegliku, mida veel poolharidus ning ajaleht polnud rikkunud. “See on toores ja vaene, kuid julge ja plastiline”, tunnistas ta.

Piibliga seotud küsimused tulid aruteluks ka Eesti Kirjameeste Seltsi esimesel koosolekul, mis toimus 25 veebruaril, 1872 ja ka kolmandal koosolekul, mis toimus 29. juulil, samal aastal. Seal peetud kõnes tunnistas Carl Robert Jakobson: “Et me nüüd Pühakirja oma emakeeles lugeda võime, on väikene ime, sest oma rahva keeles kõneleda ja ajalehte lugeda on üks, aga selles Jumala Sõna lugeda, hoopis midagi suurt.” (Lõpp)